

АБОНАМЕНТ:

за година 30 лева
за 6 месеца 18 лв.

ОБЯВЛЕНИЯ:

Годежни и венч. 40 лв.
Всички други обявления,
и реклами по 1 лв. кв. см.
Некролози и благодарно-
сти по 2 лв. на кв. см.
Приставски обявления
по 80 ст. на дума.

ИЗТОЧЕН КРАЙ

Орган на Обединената Нар.-Прогресивна Партия
Бургаски Окржг.

Излиза всяка
СЕДМИЦА

Всичко за вестника
се изпраща до
редакцията му

Директор: К. Илиев
адвокат

Телефон № 112.

ДО КОГА?

Всека власт изхожда от народа. Правителствата не сж нищо друго, освен негови служашци. Да си правителство, да бждеш власт, ще рече да слугуваш на народа си, да слушаш и изпълняваш неговите требования. Никога властта не може да се смета като сама за себе си, никога едни управници не могат и не бива да се затулят зад властта и от нейно име да служат на своя кеф. Народът дава властта, той дава и средствата, с които тази власт, в лицето на поставените от него управници, ще трябва да бжде употребена за негово благо. Те, управниците, сж едни прости служители, облечени в народната власт, и поставени да изпълняват изричните повеления народни, изразени в форма на закон. Всеко неизпълнение, всеко отклонение от първото предназначение е едно посегателство, едно изневерване. И най-малкото усъмняване в тази насока, и най-малкото недоверие изразено по един или друг начин от страна на народа, щом бжде забележано от така поставените, ако у тех има поне частица от човешка чест, трябва веднага самички да се оттеглят от заемания пост, без да дочакат репресии над себе си. При конфликти и недоверия между народ и правителство, когато последното покаже дебеличие, регулаторът в страната. Държавния глава е който туря пръст и прибързва да премахне нахалните управници, да отстрани възможна буря. Той е във всяка страна, където правото и редът се тачат, гдето всеки знае своето място.

Но в страни, гдето гражданствеността е още слаба, гдето корупцията, държавния разврат кражбите сж въведени в система и длжг, там всеки пройоха е герой, и най-големият хранимайко е първ човек в страната. Развалата в таква страна иде отгоре.

А когато си помисли човек у нас, за нашата страна и нейните управници, не може да си мисля думи, с които да изразимаяността си пред вида що има, гледайки как, не само церемонно, но и сжс самонадеяна гордост, се перчат там ре, на най-високите управници постове, хора, които от шо се не свенжт.

И ние седим и чакаме шото ни престъпни типове сами да докат стига? Та кога хищника напуска жертвата си? Коблудницата сама се разкай? Не! Време е да се наруши млчанието. Треба да се из-

лезне от тази пасивност.

Срамно е за един народ, който претендира за културност, да търпи за управници над себе си последните издънки на обществото. Или той не е народ и тогас всеки мръсник може да го вжзсяда и да безчинствува както ще, или той трябва да покаже всекому местото.

А има ли кой още у нас, който да не се гнуси от делата на управническата клика? Кажете за Бога, кое честно и мисляще у нас лице не се черви от срам от дружбащите, които не оставиха нищо неосквернено? Властта, силата, що им е дадена, и която тжй-нагло узорпирват сега, нима е непреодолима за един народ? Тези самонадеяни патриоти още ли ще трябва да се търпят да стоят и позорят нацията? Нема ли в нашата страна еднаж да настане ред, та да се знае кой пие и кой плаща? Край на този ред! Време е всеки високо да издигне глас и да потърси правда и ред да зацарят в тази страна. Стига търпение, стига срам!

До кога? . . .

До кога още ще търпим над себе си издевателството на дружбащите? До кога ще гледаме тези смели герои да плякосват България? Нима не стига извършеното? Какво чакаме, кому се надеваме? Горевисоко, долу—дълбоко. На себе си, и само на себе си ще трябва да се уповаваме. Ние, хората на настоящето, ние днешните граждани на България, на нашите синове, на нашите мили рожби, какво утре ще завещаем? Само касите си ли? Ами тая страна, ами тази държава, в която ще ги оставим да продължават нашия живот, каква ще я оставим? Не, граждани и селяни—така не бива! На страна апатията, що до сега ни е държала индиферентни към общото. Държавното зло е и наше зло. Не чувствате ли това? Всеки го чувствава, всеки пжшка под неговия гнет, но нема глас да извика сам. А трябва, време е!

Общ дружен вик трябва да се понесе от всички из едно, от едина до другия край на страната ни. Вие народни водачи, още ли се двоумите? До кога? Не виждате ли бурята? Стига колебания, стига нерешителност и страх! Напред! Не виждате ли, че врагът ехидно ви се надсмива? Пред атаката не се разсждава. Там здружен и силен отпор е нужен. Издигнете знамето на свободата! Напрегнете сили и дружно нанесете удара!

Кога ще им дойде края?

Сред блатото от афери, наречени: „метилява“, „банкотна“, „шаранова“ и др. нахално показва челото си една нова, на която името е: „Влакнодай“.

Прошетарната комисия, в големата си част дружбашка и под председателството на дружбащ, е решила:

„Дава се концесия на I-то кооперативно производително д-во „Влакнодай“ в гр. София, за срок 25 години и с район цяла България, за влакнодайни производства и индустрии, подробно означени в молбата на сжшото д-во вх № 2246 921 год“. А в заявлението, с подробно означените „индустрии“, г-да „кооператорите“ казват, че „едни от най-важните, най доходните и най-необходимите в всеко отношение за страната ни сж влакнодайните култури“, и, в желанието си „да бждат земл. производители, добре възнаградени за трудът си, а от друга страна и напълно запазени от посегателството и експлоатацията на капиталистическите предприятия“, те предлагат да се даде на „Влакнодай“ концесия, да експлоатира в продължение на 25 години, всички влакнодайни култури и то от цяла България. С други думи: да им се даде монопол.

„Доброжелателите“ в случая сж „кооператорите“: г. г. днешните министри: К. Томов и Хр. Манолов, бабалжка на К. Томов—Ив. П. Вжжаров и дружбащите депутати: Г. Минев, Нед. Георгиев, Делю Георгиев, Тодор Караваневски, Н. Р. Ковачев, Г. Колев, Г. Йорданов, Н. Хайдуков, Станко Панайотов и пр. Редом с тех сж и 2-3 „търговци—кожодери“ и един от омразните на дружбащината адвокати.

Ако се допусне, че това „не капиталистическо“ предприятие има некаква връзка с търга на материалите от вжжарската фабрика на Тод. Ив. Бешовишки-гара Червен-бег, аферата се разширява.

Докладчика на горното решение бе готов с доклада си и на 27 юни, щеше да го докладва в пленума на камарата, но по „липса на време“ бе отложено докладването.

Тая нова афера предизвика на-разнообразни коментари.

Групичка една казва: „Не могат народни представители, да вземат участие в предприятия, при които държавата може да се яви като страна“; друга добавя: „Когато е за политика и

добруване на народа, адвокатите сж омразни, но когато стане дума за „далавери“ тогава с друг аршин се мери; трети любопитни, пжк говорят: „Аферите станаха много и без „Влакнодай“.

И....кога ще им дойде края?“

Хр. Николов.

Едно обяснение и един документ.

Като взема повод от една кореспонденция до в. „Слово“ от Сливен, в която се сочи, че сж дадени и привлечени под сждебна отговорност някои тукашни комунисти, ръководители при отбиване трудовата повинност в града ни, софийския „Работнически вестник“ се нахвърля яростно върху дописника, отрича да е имало подобно нещо и накрая с един жест, достоен за защита на една по-добра акция, окачествява дописника и го нарича „подлец“. Смелостта и бойността сж хубави и красиви работи, но те сж такива само при едно условие: да служат на истината. Иначе те правят човъка или смешен, или фалшив. Помолени сме от група граждани и вземаме страна във въпроса, колкото е потребно да се разкрие и установи истината и да се види „подлец“ ли е дописника на „Слово“ или „подлец“ е дописника на „Работнически вестник“. За тая цел ние печатаме по-долу официални, автентични документи—именно заявлението на 6-ма души общински съветници, принадлежащи на разни политически течения, с което, като сочат имена, факти—и то не един два, а редица—искат да се анкетира изнесеното от Трудовата Дирекция, а прокурора при Слив. Окр. Сжд се кани да заведе следствие. Това именно е казал и дописника на „Слово“, без да се ангажира с резултата от следствието. Читателите ще прочетат документа и ще си направят заключение. При това ще видят много ясно, какво прахосване човъшки труд има, труд, който може да се употреби за обща полза, и ще си направят заключение: користо или безкористо е всичко това, което е изложено в заявлението. При това „Раб. вестник“ не може да не знае, че веднаж длжностни лица, при изпълнение на своята обществена служба, поискали вмешателството на сждебната власт, последната не може—при наличността на факти—да затвори очи: следствието, прочее, щз си бжде следствие. След като се то приключи, щз си кажем думата тогава. За сега ще се задоволим—както е направил и дописника на „Слово“—да констатираме факта и да чакаме края.

Ето текста на документа:

Декларация.

Ние доподписаните общински съветници лишени от възможност да участвуваме в контрола над повинностите трудоваци, като по-възрастни от 40 години, считайки се законно задължени и отговорни да следим за най-правилното и пжлцо прибиране и оползотворяване всички дадени в разпотожение на общината средства,

Заявяваме:

1) Че не можем да премълчим станалите известни вече факти, нарушения и престъпни деяния при отбиването вжл-

росната трудова повинност, вследствие на които е нанесена такава грамадна щета на общината;

2) Че ние отхвърляме от себе си всяка отговорност за нея;

3) Че за нея държим лично отговорни постоянното присъствие и болшинството;

4) Че протестираме против тая техна политика на угодничество и прахосване на обществените средства;

5) Че за определяне размера на въпросната щета искаме да се произведе анкета от по-висшите органи на Трудовата Дирекция, като всички длъжностни лица допуснали да се осети общината, като не са използвали дадените им в разположение трудови сили, се дадат под съд и накажат съгласно чл. чл. 17, 21 и 22 от закона за трудовата повинност.

За потвърждение на твърдението си, ние ще приведем за пример само следните няколко факти:

Съгласно чл. 8 от правилника за приложението на закона и заповедта на кмета под № 198 дневната работа на трудоваците трае 8 часа. Целия град е свидетел, че никъде, в никоя група, повинничарите—надничари не са работили повече от 4 или 5 часа най-много, а именно: от 8 до 10 часа преди обед, и от 2 до 4 часа след обед. Имало е повинничари, които са изработили в трудовата повинност за един ден. Напр. Бано Драганов, Янко Доброджалиев, Апостол Н. Апостолов, Васил Чиков и целата група от II-та смена, явили се да работят на 2 май при училището „Панайот Хитов“, са отбили повинността си за един ден, а повинничарите: Стефан Георгиев, Нейчо Т. Нейчев, Панайот Х. Василев и др. са я отбили с кола, за половин ден. Друга една група повинничари са почистили вадата в градската градина за 2-3 часа, и с това са си отбили 10 дневната трудова повинност. Повинничарите Продан Гиндев, Петър Стефанов, Юрдан Калчев и др. са се явили на работа „До бирариената фабрика“, влезли вътре в фабриката, пили и се напили с бира, и с това са си отбили трудовата повинност.

Има случай, кждето, срещу откуп, приятелство или други мотиви, отсъстващи повинничари са отменени като явили се. Такъв е случаят с Тодор В. Измирев от I смена.

Това е станало срещу кръжма от 18 лв. в сладкарницата „Роза“.

Препис от декларацията да се изпрати на г-на Директора на Трудовата Повинност при Министерството на Благоустройството и на г-на Прокурора при Слив. Окр. Съд, с молба да наредят потребното от своя страна за анкетата, разследването и подвеждането под углавна отговорност виновниците,

Общ. съветници:

Д. Панов, Н. Д. Мухтаров, Ив. Тошев, Д. Дяков, Ат. Славов, Д-р Върбанов.

В. Н. Геров.

БОЙНИТЕ ПРАЗДНИЦИ

На 4 VII н. г. се празнува бойната слава на полка, с когото аз бех щастлив да деля радости и скърби в великата война. 11 п. Сливенски полк, сега дружина, дал хиляди герои мъченици, записал безсмъртни имена на своето победоносно знаме през жестоката и неравна борба, която бжлгарското племе води в последните 10 години за защита на бащин край и обединението на своя род, отпразднува тоя ден при небивал трагизъм.

Като такива светли имена, аз мога да посоча 46 дневните непрекъснати и ужасни борби, водени на онзи паметен и царствен върх, наречен „Каймак-чалан“, кждето много кръв се проле и много живот угасна. 90% от офицерския състав и 75% от войншкия излезе от строя. Там противника беше в надмощие не само по своята численост на хората, но и в своите машини: орждия, картечници, минохвжргачки, когато ний немахме нито една минохвжргачка, а орждията, които в началото беа 16, в края останаха само 9, когато неговите беа повече от 50. Картечните ни, които беа 4 се стопиха, както се стопиха и хората ни. Те с хиляди се качиха на тая Голгота, а слезоха едва неколко стотици. Кжде останаха другите?

Там, от дните на своя боен живот, полка създаде епопея, която може и трябва да служи за гордост на всички, които беа на този върх, а също и на бждащите браници, които може би некога пак ще се редят под знамето на тоя полк.

Борбите не са свършени и дълго още те ще бждат неразделни спътник в живота на народите, та макар това да е ужасно и нежелателно. В живота на народите има

известни закони, които никакви човешки желания не могат да изменят, безразлично дали желанията са светли и блестящи като кристал, или черни и страшни по своята замисъл.

Далечното и близко минало на народите ясно ни показва това, а вчерашния ден на всекиго е известен. Вашингтон, Кан, Генуа, Хага и хиляди още слзд тех, не са нищо друго, освен събрания на фарисеи, или красиви и искрени желания, но които за дълго още ще си останат такива.

Блаженият и вечен мир, възпяван от хуманисти и филантропи и желан от всички, за сега е само утопия, следователно въпреки всички пламенни желания, войната ще продължава да съществува и тя ще избухва тжко когато най-много се говори за мир.

Мирните хагски конференции в миналото са реален израз на това. Тогавашните миротворци, представители на 26 държави, наново разпзнаха мира на кръст.

И действително, още не истинали местата, кждето са седели миротворците, още гласа на обожателите на мира е кжтел из залите на Хагската конференция, английските представители били още на път за своето отечество и нещастната Трансвалска война избухва, а по кжсно европейските велики сили обявиха война и на Китай.

Какво показва това? Ами Вашингтонската конференция от 1921 год. устроена за намалението въоръжението на народите какво ни донесе?

О, недейте бива наивници и не вервайте, че има държави и хора, които се бият, или биха се били за свободата на малките народи, или както казва народната мъдрост: „За черните очи на некого“. Нищо подобно.

Една сила днес движи целият свет. Тя създава приятели или врагове между два индивида, тя свързва или разделя две семейства, две общества, две групировки. Същата тя свързва или разделя народите. И тая чародейна сила, по-силна от всичко, не е нищо освен интереса.

Нещастна и измъчена Бжлгария, която днес е обезоръжена и се души, само в 24 часа ще бжде запета от ново светящо оржие и то от тия, които сега я разпхват, стига интересите им туй да налагат. Ний ще осжнем с параходи претоварени с оржие и муниции, достатъчно е техните и наши интереси да бждат координирани. И обратно, тия същи народи, не в 24 часа, а в 24 минути, втора и по нещастна Полша ще направят от нашето отечество, стига да поискат, било за удоволствие, или ако това им се наложи от техните интереси. Никаква хуманост, никаква филантропия. Това са само красиви изрази, обаче праздни за сега приказки.

При това положение на Бжлгария, лишена от всичко, ний трябва да вземем мерки, и поддръжаме в народа онзи свещен плам, и онези сюблимни чувства, които ни окриляваха в дните на неравната борба и караха тези, които паднаха с усмивка на устата, да чупят с гърдите си стоманените байонети на враговете, разноцветните и разноплемени, дошли от всички краища на света.

Ако големите културни народи отдавна вдигнаха великолепни монументи на своите герои; ако на техни имена те нарекоха градове, булеварди и паркове; ако техните фигури в картини и скулптурни ваения красят площади, салони и училища, ако те са навред, и ако те чрез това възпитават и подготвят своят народ, ний какво направихме?

Печално, но истина, ний не само не сме сторили нищо, но се подиграхме на 4. VII. когато се празнуваше бойната слава на сливенци и се почиташе паметта на падналите, на тези, които умреха, за да можем днес свободно да пируваме и чрез които от вчерашни просеци, ний днес сме парвенюта (разбогатели сиромаси), но не чрез труд, а чрез узаконени кражби, и които надменно и гордо гледаме хората, около

нас, като се надсвиваме на техните чувства и страдания.

Само така може да се обясни защо на 4. VII. казармената ограда беше праздна. Освен десетки войници, действующите и запасни офицери, неколко герои от Шипка и Шейново и майките и близките на убити офицери, подофицери и войници, неколко граждани и некои официални лица, друга жива душа нямаше.

Какво падение, какъв позор за Сливен, за тоя град, който се е славил в миналото като културен център, който даде х. Димитр и хиляди синове, които паднаха по бойните полета! Града с 30,000 жители беше представен с не повече от 150 — 200, официални и неофициални лица.

Това ли е отплата към умрелите и почит към живите? Тжй ли мислите да подсладите горчивите дни на майките и сираците, чрез малчалив бойкот на този, колкото тжжен, толкова и тжржествен ден? Тжй ли мислите да възпитавате и култивирате чувството на родолюбие?

Кжде бехте тогава, Вий, нотабили на Сливена, и Вий, които всека вечер демонстрирате из улиците своята суета с файтони? Вий, които най-много сте използвали от гърдите, мисците и страданията на войника, който най-много блага добихте от острието на неговия войншки нож? Или ще кажете: ний днес немаме нужда от него. Добре, но помнете хубаво, че ако Вий тжрсите войника само когато Ви потребва, може би ще бжде кжсно. Пазете се и не насочвайте сами към себе си острието на неговия нож!

Кжде бехте Вий, шефове на разни културни, благотворителни, юнашки, туристически, спортни и други организации? Кжде беа вашите хора? Или и вий също признавате казармата само тогава, когато имате нужда от нея за да Ви услужи с хора, кола, добитък и пр. та да си устроите дружествен пир или уредите дружествения живот?

Кжде бехте Вий, учители и вашите ученици—златната младеж на тоя нещастен народ? Или ще кажете: училищата са затворени, но аз също зная, че ако требваше да се чувствува друго, а какво е това друго, Вие знаете по-добре от мен, лесно ще ги сжберете.

Кжде бехте и Вий, които не забравяте градинските увеселения, танцове и концерти, устройвани във Военните клубове?

Защо не дойдохте поне Вий, които бехте препжлнили градината и летния бал на 2. VII?

Или ще кажете: да, ако беше цирк или трупя са кабаретни нумера ний не само щехме да сме там, но от надпредварване за места краката бихме си изпочупили.

Недейте забравя, че народ, който не почита и уважава своите герои и своите хора, който не става на крака, когато се свири химна на народа или на неговият държавен господар (2 и 4 юлий), който не пада като стрела на колени, когато се отправя упокойна молитва за падналите (4. VII.), а върши това с насмешка и гледа дали други ще го сторят, та и той да ги последва, такъв народ не само напразно живее, но края на неговия свободен политически живот е близък, такъв народ е обречен на гибел.

Недейте забравя, че дните на бойната слава са средствата, чрез които се възпитават в любов към родината, тия що наричаме своя бждаща гордост и утеха—младата бжлгарска генерация; че от тези дни ний трябва да направим истинско народно празднество, а не пародия.

Франция, люлката на некогашната цивилизация, чиято лира постоянно пее за мир, устрои небивало погребение на костите на един незначителен войник, когото извади из развалините на Реймс и от когото направи умишлено култ на цела Франция, на французската армия, на французкия народ, взел живо и масово участие в тая тжжна, тжржествена манифестация.

Нима нашите герои не са полегендарни, нима техните усилия и

страдания, когато шепа борци, гладни, голи и боси, едва въоръжени, се хвжрляха над многобройният враг (така беше на „Каймак-чалан“) таа беше навред, не са по-големи, та трябва днес в забвение да останат?

Обичаме ли своята Родина, ние ли за нея, не трябва да казваме баламите беа на фронта, та избиха, та останаха в плен; не трябва да се гаврим със свещаните чувства на народа и да казваме вместо патриотизъм—будализъм, а трябва да си дадем обещание, че ний ма да забравим своите юнаци—нашите бойни другари, чийто безкрвни и буренясали гробове са пржснати вред по полуострова и които тжпче днес вражи крак.

Тези безсмъртни герои от легендарните и епически борби, които паднаха под родните знамена на бащин край, ний трябва да помнеме да завещаем, за да видят поколенията, какви бащи и братя са имали и по този начин да топлим нашите на младите, да караме краката им по силно да кипи, защото ние знаем утрешния ден.

И само когато така растнат върхните деца на Бжлгария, когато те се докарват в обаяние от подвижите на своите бащи и братя, роднини и близки, когато видят, че народа величае своите герои, и то неволно ще се култивира любов към Родината, в тех ще се развие борчески дух и те ще станат надежда на утора на страдалческата Бжлгария. Нека не забравяме, че в тези хора и годините, които идат, нашата надежда и радост.

Ненаправим ли това, а вършам туй което стана на 4. VII. и никъде не сме виждал, *) (не се винявайте, че града е комунистически, не обвинявайте никакви комунисти, защото кжде бехте Вий, те ние противници) не позор, а проклятие ще получите.

Или ще кажете: немахме покана, общината е комунистическа, а за значеа тези грамадни черни кролози, разлепени 3 — 4 дена рано? Те не беа ли покана?

По добре немейте и поумейте отколкото да се извинявате.

*) Като доказателство ще приведа следния пример: „Бойния празник на 3 полк.“ ... „Целия Брезник и околните села беа тук. Стотици бивши войници на полка се беа стекли като при мобилизация, около светлото местородна отбрана“, брой 811).

ХРОНИКА

Жетвата в сливенско почина тия дни е почти на приключил. За забелязване е, че тая година спуснаха много малко жетвари, балкана от северна Бжлгария, щините вече са големи 30°С.

Матуритетните изпити в туйните гимназии са свършени с та задоволителен успех, както ват. Въпреки лошите условия, в то живеят повечето ученици, хжт, както казват учителите, сносен, а в общото развитие на ниците има дори едно повдигане сравнение на миналото.

Млечните продукти, които са поспаднали малко, изново се шават по цена. Това се обяснява обстоятелството, че поради та, селените не идват на пазар, следователно, нуждите на коитарите трябва да се удовлетворят от мандраджииите. Последват господарите на пазаря, но с цената на млечните продукти обаче се повишават и некои нияли, особно захарта, която заря има взче 36 л. кгр. дежда да поевтенеят градинските продукти, особно картофите, избобилие е доста големо. Илага се да спаднат по цена до

Известното за окончателно споразумение между блокираните партии—обединена, демократична, радикална—се посрещна с голямо очакване. Всички очакват от това, че ще може да предизвика значащата промена, за да може да рави след това всичко на за консолидирането на нашата държава всяко отношение.